

IJDELTUITJE

DOOR
HERMANNA.

Moeder maakte nieuwe neteldoeksche gordijnen voor de serre; daar kwamen kleine koperen ringetjes aan. Een bakje-vol had moeder bij zich staan; ze nam er telkens één uit en naaide 't vlug aan 't lichte, dunne goedje.

Jopie zat op een laag bankje bij moeder met haar pop op den schoot; die zou ze uitkleeden, maar ze vorderde er niet hard mee. Gedurig moest ze naar de mooie, blinkende ringetjes kijken; zoo'n hoop had moeder er!

Jopie zou er dolgraag even een van aan haar vinger hebben gepast, als zij zich niet voor moeder geschaamd had. Pas nog had ze haar om een ringetje gevraagd, een ècht ringetje natuurlijk, zoals Lina, die op school naast haar zat, er een op haar jaardag had gekregen. Moeder had er evenwel niets van willen weten. Lachend had ze Jopie een kleine ijdel-tuit genoemd en broer Piet, die er bij was ge-

EN

weest toen Jopie 't vroeg, had haar duchtig geplaagd en gezegd, dat ze maar aan 't rijmpje moest denken: „Al draagt een aap een gouden ring, hij blijft toch maar een leelijk ding.”

Wat was ze toen kwaad op Piet geworden! Als een aap zag zij er toch lang niet uit! Jopie had haar krullen naar achteren geschud en dien dag had moeder haar meer dan ooit moeten vermanen niet in den spiegel te kijken.

Geertje kwam moeder iets vragen. Moeder legde 't naaiwerk neer en ging met Geertje naar de keuken.

Meteen schoot het Jopie door 't hoofd: „nu gauw even zoo'n ringetje aandoen, enkel maar om te zien hoe 't staat!”

Ze zou 't natuurlijk niet aanhouden; voordat moeder terug was, lag 't al weer veilig in 't bakje bij de andere.

Jopie koos er eentje uit dat mooi blonk. Met moeite schoof ze 't aan haar vinger; 't was ook zoo'n klein ringetje. Ze stak de hand uit; wat 'n leuk gevoel! En wat stond 't keurig... Eigenlijk was 't een beeldig ringetje; als je 't niet wist, zou je nooit zeggen, dat 't er maar een van een gordijn was. Hè, wat zou ze 't graag aan willen houden; maar dat durfde ze toch niet om moeder.

Daar kwam moeder al weer aan. Wacht, nú 't gauw afdoen!

Ja, dit was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Jopie trok en wrong, maar kon 't ringetje met geen mogelijkheid van haar vinger krijgen. Ze werd vuurrood. Daar was moeder!

In een ommezien lag Jopie op haar knieën bij 't poppenledikant en begon 't bedje met veel omslag op nieuw op te maken. Zij zorgde er wel voor, dat de vinger, waaraan de ring stak, verborgen bleef.

Moeder, die haast bij de gordijnen had, lette evenwel niet zoo bijzonder op Jopie.

Toen de pop naar bed was gebracht, vroeg Jopie of ze nog wat naar buiten mocht; 't was zulk heerlijk weer en er speelden nog meer kinderen in de laan.

Moeder vond 't best.

Wat was Jopie vlug de deur uit!

Buiten gekomen haalde ze verruimd adem. Ziezoo, nu kon ze 't ringetje nog mooi een poosje aanhouden. Wat blonk 't! Het leek heusch wel van goud te zijn.

„Dag Joop! Gunst, wat heb jij daar een leuk ringetje! Kijk eens, Suus, heelemaal glad is het.”

Bets en Suze, die een paar huizen van Jopie af woonden, deden alle moeite haar hand te pakken te krijgen. „Toe Joop, laat nu 's zien! Is 't van goud? Is er nooit een steentje in geweest of ben je 't kwijt geraakt? Heb je 't pas gekregen?”

Jopie lachte; ze had er plezier in geheimzinnig te doen. Met haar hand op den rug draaide ze in 't rond. „Blijf er af, Bets! Ja, je zou wel 's willen weten hoe ik er aan kom, maar dat vertel ik je lekker niet.”

Daar kwamen een paar grootere meisjes aan. „Wat heb jullie toch?”

„Jopie heeft zoo'n mooi gouden ringetje en nu doet ze zoo flauw; we mogen 't heel niet bekijken.”

„O, is 't anders niet? Kom, wij gaan buut spelen; doe jullie mee?”

„Ja, ja!” — Jopie riep het even hard als de anderen.

Aan 't eind van de laan, op 't bergje, kwamen ze allemaal bij elkaar: Christien, Lot, Coba, Bets, Suze en Jopie. Er werd afggeteld. Coba was 'm. Weg stoven ze onder pret en gelach.

Jopie had een prachtplaats onder het seringboschje.

Gek, nu ze hier zoo rustig alleen weggescholen zat, was de overmoedige bui van zoeven geheel verdwenen. Ze wou, dat ze 't ringetje maar af had, maar 't scheen nog zelfs nauwer te zijn dan zoeven. 't Kon haar nu niets meer schelen al blonk 't ook zoo mooi, dat de meisjes 't zelfs voor goud aanzagen. Van moeder mocht ze geen ringetje aan hebben en nu had ze er tòch stilletjes een aan haar vinger gestoken, al was 't eerst in haar idee ook maar voor een oogenblikje geweest. — Dàt was het, wat 't stemmetje van binnen haar toeriep.

Jopie voelde zich onrustig en verdrietig. Dit werd er niet beter op nu ze, niettegenstaande al haar duwen trekken en wringen, er maar niet in kon slagen 't ringetje van haar vinger te krijgen, die wel wat opgezwollen scheen te zijn en bovendien stijf en pijnlijk werd.

Aan den buut-paal tikte de een na de ander zich vrij. Ook Jopie had er vaak genoeg gelegenheid voor gehad, want Coba waagde zich ver van honk. Zij bleef zich echter verscholen houden. 't Schreien stond haar nader dan 't lachen; haar vinger deed hoe langer hoe meer pijn. Dat was zeker de straf voor haar ijdelheid, zoo dacht ze en stilletjes vouwde ze haar handen en bad of God toch maken wou, dat 't ringetje àf kon.

Maar integendeel, hoe langer hoe moeilijker kon ze 't bewegen, doordat haar vinger zichtbaar opzwol. Jopie wist zich geen raad. Ze hoorde de anderen in de verte roepen. Wèg liep ze, den anderen kant om, naar huis.

Op den hoek van 't Bosch-park kwam ze Piet tegen. „Hé Joop, wat heb jij een haast!” En toen, verschrikt doordat zij heftig

begon te schreien: „Is er wat? Ben je gevallen? Heb je je pijn gedaan?”

„Ja...ja.” Snikkend hield ze haar hand omhoog. „Mijn vinger-o-o!”

Piet kon Jopie soms geducht plagen, maar nu was hij vol bezorgdheid voor zijn jonger zusje. De vinger zag er leelijk uit, zoo dik en rood. Piet begreep beter dan Jopie hoe gevaarlijk dit kon worden.

„Ga gauw mee,” riep hij; „neen, niet eerst naar huis; dadelijk naar den dokter. Gauw maar; hij zal nu wel thuis wezen.”

Jopie was te veel van streek om tegen te stribbelen. Zij gaf zich geheel aan de leiding van haar broer over, die haar meteen bij de andere hand nam en met haar voortdraafde naar den dokter.

Deze was gelukkig thuis. Toen hij den vinger zag, zei hij, dat ze heel verstandig deden zoo vlug te komen; uitstel zou gevaarlijk zijn geweest.

Met een instrumentje werd 't ringetje doorgevijld en toen kreeg Jopie een verband om haar vinger. Het zou nu wel losloopen, antwoordde de dokter op een vraag van Piet. Morgen moest Jopie nog maar even op 't spreekuur komen om den vinger te laten kijken.

Door een en ander was het laat geworden. Moeder werd al ongerust en wou juist eens gaan zien waar de kinderen bleven, toen 't tweetal bedaard, met ernstige gezichten, kwam aanwandelen. Piet voelde zich gewichtig als redder in den nood en Jopie was beschaamd, opgelucht, berouwvol, alles tegelijk.

Wat moeder schrikte toen ze den ingepakten vinger zag! 't Verhaal was gauw verteld. Met een half woord begreep moeder er trouwens al alles van. Ze schudde 't hoofd, maar zei verder niets. 't Ijdeltuitje had al genoeg narigheid gehad en moest nu maar vlug naar bed.

Dit wou Jopie wel graag; ze was moe, maar toch kon ze, zelfs na moeders nachtzoen, niet rustig inslapen, voordat ze God om vergiffenis had gevraagd. 't Gebedje van zoeven, achter de seringen, was — dit voelde Jopie nu best — niet een gebed geweest, waar God tevreden over kon zijn. Toen was 't er haar enkel om te doen

geweest, dat de hinderlijke gevolgen weggenomen zouden worden. Had zij op dat oogenblik 't ringetje plotseling over haar vinger kunnen schuiven, stellig zou 't vluchtige gevoel van spijt meteen weer verdwenen zijn. Nu had Jopie evenwel ècht berouw en dit werkte na óók.

Moeder bemerkte 't wat goed en ook Piet zag, dat zijn zusje voortaan geen ijdeltuitje meer wou zijn. Hoewel hij haar graag nog met andere dingen plaagde, kwam hij toch nooit meer op 't gebeurde met het gordijnenringetje terug. Dàt was aardig van Piet. Jopie was er hem dan ook in stilte heel dankbaar voor.

GEZELSPPEL.

Men plakt eenige groote kranten aan elkaar en steekt die met spelden vast in de opening van een deur. Ter hoogte van het gezicht maakt men een gaatje zoo groot als een cent.

Nu plaatst zich iemand met het oog vlak achter het gaatje en daarna moet wie zich voor het „scherm” in de gang of in een andere kamer bevindt, zeggen wiens oog er door kijkt. Ieder komt op zijn beurt voor het gaatje en kijkt er met één oog door. Wie herkend wordt moet hem, die voor 't „scherm” staat aflossen. Ieder begrijpt dat dikwijls misgeraden wordt en zelfs eigen broertjes of zusjes elkaar niet herkennen. Ter afwisseling kan men in plaats van met één oog door 't gaatje te kijken er ook den top van den neus of van een der vingers door steken.